

Призори нѣкаква нѣжна пѣсенъ ги събуди. Отвориха очи пжтницитѣ и видѣха: младото момиче държеше въ ржцетѣ си най-малкото детенце, люлѣеше го и тихичко му пѣше. Раздвижиха се пжтницитѣ, момичето трепна, погледна ги, не се уплаши и кротко ги запита:

— Кои сте вие?

— Пжтници. Дойдохме презъ нощта. Ти спѣше, не ни чу. А ние бѣгахме отъ бурята и се подслонихме въ твоята колиба. Коя си ти? Чии сж тѣзи деца?

— Преди две нощи и азъ дойдохъ

като васъ въ тази колиба. И знаете ли, какво намѣрихъ? Майката на тѣзи деца лежеше мъртва тука, на сламата, а тѣ, клетичкитѣ, бѣха легнали върху нея да се топлятъ. Вчера я заровихъ въ пѣсѣка близу до колибата.

— Нѣматъ ли баща? — попита царьтъ и погали тритѣ дечица.

Той е билъ рибарь. Отишълъ преди много дни да лови риба и не се е върналъ.

— Кой ще се грижи за тѣзи мили дечица?

— Азъ. Ще работя за тѣхъ. Ще ги гледамъ като свои деца.

— Коя си ти?

— Сираче съмъ. Работѣхъ у едни хора. Изпждиха ме господаритѣ, и азъ търгнахъ... не знаехъ, накжде да вървя... и стигнахъ тукъ.

— Какъ ще се грижишъ за децата, като сама нѣмашъ нищо?

— Господъ е милостивъ. Той ме изпрати при тѣзи дечица, сирачета като менъ. Той ще ми помогне, да ги отгледамъ.

Напълниха се съ сълзи очитѣ на царя. Такава доброта, такава милосърдие и толкова смиреностъ той не бѣ виждалъ до сега. И той обърна къмъ сърдцето на момичето своя вълшебенъ пръстенъ. Сърдцето бѣ чисто и свѣтло като майска роза.

И царьтъ разбра: отъ всичко най-прекрасно на тоя свѣтъ е милосърдието. Той бѣ позналъ злото, сега позна прекрасното. Душата му се озари съ неземна свѣтлина. Той стана

